

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: se sídlem, zast. Mgr. Petrem Poláchem, advokátem se sídlem Blansko, Bezručova 52, proti žalovanému **Státnímu úřadu Inspekce práce**, se sídlem Opava, Horní náměstí 103/2, o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 13.9.2010, č.j.:

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím Úřadu práce Brno – město ze dne 21. 9. 2009, čj. byl žalobce uznán vinným tím, že se dopustil správního deliktu podle ust. § 140 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti č. 435/2004 Sb., stav ke dni spáchání deliktu, kterého se dopustil tím, že jako zaměstnavatel nesplnil oznamovací povinnost stanovenou v ust. § 35 odst. 1 zákona, neboť neoznámil Úřadu práce Brno – město jako místně příslušnému úřadu práce volné pracovní místo na pozici poradce v oboru nemovitostí uveřejněné na internetových stránkách účastníka řízení a dále se dopustil správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona, a to tím, že umožnil paní Janě Sedlákové, nar. 20. 7. 1963 v období od 18.12.2008 do 15. 6. 2009 výkon nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona, neboť jmenovaná pro účastníka řízení podepisovala výdajové pokladní doklady, uzavírala jménem účastníka pracovněprávní vztahy (dohody o provedení práce), jednala s klienty a uvedenou práci nevykonávala na základě pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy. Za toto jednání byla správním orgánem I. stupně žalobci uložena pokuta ve výši 25.000 Kč podle ust. § 140 odst. 4 písm. c) a e) zákona o zaměstnanosti.

Proti zmíněnému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal, že paní J. S. nelegální práci nikdy nevykonávala, neboť se jednalo o zastupování na základě plné moci jako příbuzenská pomoc bratrovi a dceři. Plná moc předložená při provádění kontroly ze dne 4. 2. 2008 zmocňovala paní J. S. u jednání s klienty, obchodními partnery, úřady a institucemi, to vše v plném rozsahu, včetně korespondence, uzavírání a podpisu smluv a přebírání hotovosti v neomezené výši. Paní Sedláková nepobírala žádnou mzdu, resp. odměnu.

Další odvolací námitku vznesl žalobce k nesprávnému posouzení porušení zákona vztahujícího se k ust. § 35 zákona, neboť oznamovací povinností žalobce nebyl zavázán jako zaměstnavatel, který na pracovní místa zamýšlí získat zaměstnance. Tvrdil, že mělo jít o výkon činnosti na živnostenský list či smlouvu mandátní. Správní orgán I. stupně nesprávně jednání žalobce posoudil a vydal nesprávné rozhodnutí ve věci.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 9. 2010, čj. bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně změněn tak, že ve výrokové části pod bodem I. se za slova „uveřejněné“ doplňují slova „dne 26. 6. 2009“ a ostatní části výroku zůstávají beze změny.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně, v níž vyjádřil svůj nesouhlas s posouzením jeho jednání správním orgánem I. stupně i II. stupně a ve svých žalobních bodech namítal, že se žalovaný nezabýval veškerými odvolacími námitkami a pokud se některými zabýval, ty neshledal důvodnými. Nezabýval se námitkami z toho důvodu, že dle ust. § 82 odst. 4 správního řádu k nim nemohl přihlídnout, neboť nebyly uplatněny ve správním řízení. S odvoláním na judikaturu NSS je ve vztahu k § 82 odst. 4 správního řádu vyjadřován obecný závěr, že aplikace tohoto řádu má být uplatňována v řízeních o žádosti. Jde-li o řízení sankční, je povinností správního orgánu zjistit skutkový stav bez ohledu na to, jak se k tomu staví účastník řízení.

Ve vztahu ke správnímu deliktu č. I. – porušení § 35 odst. 1 zákona o zaměstnanosti oznamovací povinnost žalobci nevznikla a ve vztahu ke správnímu deliktu II. - umožnění nelegální práce paní S. uvedl, že se jedná o činnost výjimečnou, vykonávanou na základě generální plné moci ze dne 4. 2. 2008, tudíž se nejedná o práci závislou ve smyslu ust. § 2 zákoníku práce. Žalovaný nezjistil skutkový stav ve smyslu § 2 a 3 správního řádu ve spojení s ust. § 50 správního řádu. Žalobce nikdy neměl úmysl přijmout zaměstnance do pracovního poměru, nýbrž mělo jít o výkon činnosti na živnostenský list či smlouvy mandátní. Žalovaný však dospěl výkladem k závěru, že půjde o práce v pracovním poměru. Též žalovaný nesprávně si vyložil činnost paní S., když posoudil její činnost u žalobce jako výkon nelegální práce. Žalobce trvá na tom, že tato jednala v souladu s oprávněním dle generální plné moci a její činnost podmínkám tam stanoveným odpovídala, k čemuž by dospěl i žalovaný, kdyby si její činnost správně vyložil. Závěrem navrhl žalobce zrušení obou rozhodnutí správních orgánů a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému.

Žalobce ve svém vyjádření k žalobě ze dne 8. 4. 2011 odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně u žalobce provedl dne 23. 6. 2009 kontrolu podle ust. § 125 zákona o zaměstnanosti. Šetřením bylo zjištěno, že dne 26. 6. 2009 bylo

úřadem práce zjištěno, že na internetových stránkách žalobce, v sekci kariéra byla uveřejněna nabídka volného pracovního místa následujícího znění „do svého kolektivu přijmeme poradce v oboru nemovitostí s podmínkami přijetí“. Dále bylo uvedeno, jakou práci žalobce nabízí. Bylo tedy zjištěno, že u žalobce bylo jedno volné pracovní místo, na které formou inzerátu hodlal přijmout pracovníka do pracovního poměru na pracovní pozici poradce v oboru nemovitostí, přičemž toto pracovní místo nebylo v zákonných lhůtách nahlášeno ani úřadu práce ani živnostenskému úřadu. Toto jednání bylo shledáno jako porušení právních předpisů a specifikováno v protokolu o výsledku kontroly dodržování právních předpisů o zaměstnanosti ze dne 30. 7. 2009. Dále šetřením bylo zjištěno, že u žalobce paní J. S. uzavírala jménem žalobce dohody o provedení práce a dohody o hmotné odpovědnosti a vyplácela zaměstnancům odměny. Plná moc ze dne 4. 2. 2008, na kterou žalobce odkazuje ji však opravňuje pouze k zastupování odvolatele při jednání s klienty, obchodními partnery, úřady a institucemi. Zmocnění uzavírat pracovně právní vztahy, jakož i vyplácet zaměstnancům odměny, plná moc neobsahuje. Doklad, na základě kterého by jmenovaná vykonávala výše uvedenou činnost, nebyl úřadu práce předložen.

Na základě takto zjištěného stavu věci zahájil správní orgán I. stupně s žalobcem správní řízení ve věci uložení pokuty za spáchání správních deliktů uvedených ve výroku prvoinstančního i odvolacího rozhodnutí, a to oznámením ze dne 28. 8. 2009, které bylo doručeno žalobci 10. 9. 2009 včetně poučení o právech a povinnostech účastníka správního řízení, tedy i poučení o právu účastníka správního řízení dle ust. § 36 správního řádu o právu po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy a vyjádřit v řízení své stanovisko, požadovat informace o řízení a o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí o uložení pokuty k jeho podkladům. Dále bylo nařízeno ústní jednání. V průběhu správního řízení ze strany žalobce nebylo využito žádného z jeho procesních práv, na úřad práce se nedostavil, nevyjádřil se a nedoplnil žádné skutečnosti, které by měly vliv na rozhodování.

Po zhodnocení všech zjištěných skutečností vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým uložil žalobci pokutu ve výši 25.000 Kč podle ust. § 140 odst. 4 písm. c) a e) zákona o zaměstnanosti s tím, že jednání žalobce posoudil jako deliktní jednání ve smyslu ust. § 140 odst. 2 písm. d) a § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť žalobce neoznámil úřadu práce volné místo a umožnil výkon nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti.

Žalovaný žalobu žalobce posoudil jako nedůvodnou, neboť skutkový stav byl dostatečně prokázán ze spisové dokumentace prvoinstančního orgánu, přičemž není ani pravdou, že by se žalovaný uvedenými námitkami nezabýval vůbec. I přes aplikaci ust. § 82 odst. 4 správního řádu se k nim v rámci odůvodnění rozhodnutí o odvolání vyjádřil. K správnímu deliktu označenému I. správní spis obsahuje dostatek podkladů. Internetová adresa a datum zveřejnění inzerátu ze spisu patrně jsou, a to konkrétně z části spisu pod č. 18 spisového soupisu tj. pod spisovou značkou Vzhledem k tomu, že bylo patrné, kdy se odvolatel spáchání uvedeného správního deliktu dopustil, z důvodu řádného popisu skutku odvolací orgán přistoupil ke změně napadeného rozhodnutí ve výrokové části II., kde datum 26. 6. 2009, kdy byl daný inzerát obsahem webové stránky odvolatele doplnil. Žalovaný dále konstatuje, že text inzerátu neobsahuje zmínku o tom, že žalobce hledal obchodního partnera a že forma spolupráce měla být na základě mandátní smlouvy či na živnostenský list. Naopak inzerát na volné pracovní místo byl uveřejněn v sekci „kariéra“ a z jeho znění vyplývá, že

mělo jít o výkon závislé práce (např. znění do svého kolektivu přijme ...). Obchodní partner spolupracující na základě živnostenského listu nebo mandátní smlouvy jedná svým vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a nepřijímá se do kolektivu obchodní společnosti. Pokud tedy žalobce jako právnická osoba nabízel ve svém inzerátu práci, aniž by uvedl, že práce by měla být vykonávána na základě živnostenského oprávnění či na základě jiného než pracovně právního vztahu, nelze dovodit jinak, než že žalobce nabízel zaměstnání v pracovně právním vztahu.

Co se týká plné moci paní Sedlákové, je v ní výslovně uvedeno „zmocnitel zmocňuje tímto zmocněnce, aby ho jako jeho zástupce na základě této plné moci zastoupil ve všech úkonech při jednání s: klienty, obchodními partnery, úřady a institucemi, a to vše v plném rozsahu, včetně korespondence, uzavření a podpisu smluv a převzetí hotovosti v neomezené výši“. Plná moc se tedy evidentně nevztahovala na vydávání pokladních dokladů zaměstnancům žalobce (např. pan P. 18. 12. 2009), uzavírání smluv se zaměstnanci žalobce (dohoda o provedení práce a dohoda o hmotné odpovědnosti uzavřená ze dne 16. 6. 2009 mezi žalobcem a zaměstnancem L. B., kterou za žalobce uzavírala paní S., ačkoliv dle obsahu plné moci k této činnosti zmocněna nebyla), apod. Paní S. tedy pro žalobce vykonávala prokazatelně práci, ve které nebyla zmocněna plnou mocí, čímž jí žalobce nepochybně umožnil výkon nelegální práce, jak je definována ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, když pro výkon této práce – uzavírání smluv se zaměstnanci žalobce, vydávání pokladních dokladů apod. neměla paní Sedláková s žalobcem uzavřen žádný pracovně právní vztah ani jinou smlouvu.

Na základě výše uvedeného navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu.

Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného ze dne 12. 5. 2011 setrval na své žalobě a neztotožňuje se s právním názorem ve vztahu k aplikaci ust. § 82 odst. 4 správního řádu, a sice s domněnkou, že pro uplatnění koncentrační zásady ve smyslu ust. § 82 odst. 4 správního řádu nebylo v sankčním řízení, v němž bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, žádného prostoru. Neztotožnil se ani s tvrzeným prolomením principu ovládajícího správní řízení a námitky žalovaného žalobce nepovažuje za důvodné. Řízení o jiném správním deliktu je obdobou řízení o přestupku a zjišťuje se v něm, zda se právnická osoba dopustila či nedopustila deliktu, za který je případně právnické osobě ukládán zákonem stanovený trest. Žalobce tvrdí, že jde o řízení svou povahou a účelem analogické. Z těchto důvodů proto je přesvědčen, že se i v řízení o jiném správním deliktu nalezne uplatnění judikát NSS vztahující se k problematice přestupku zejména rozsudek NSS sp. zn. 1As 96/2008. Proto žalobce trvá na tom, aby jednání žalobce bylo správně posouzeno a byl zjištěn řádně skutkový stav věci. Žalobce závěrem setrval na svých žalobních bodech s tím, že postup žalovaného správný nebyl, neboť se nezabýval veškerými jeho odvolacími námitkami.

S ohledem na skutečnost, že podle novely zákona o zaměstnanosti provedené zákonem č. 367/2001 Sb., přešla s účinností od 1. 1. 2012 působnost ve věcech správních deliktů podle zákona o zaměstnanosti Státní úřad inspekce práce, jednal soud na straně žalovaného na místo Ministerstva práce a sociálních věcí Praha podle ust. § 9 s.ř.s. jako s žalovaným se Státním úřadem inspekce práce, se sídlem v Opavě.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán a po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba důvodná není. Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výzvě soudu vyjádřili s takovýmto postupem souhlas.

Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného vycházel soud ze skutkového a právního vztahu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Ze správního spisu bylo zjištěno, že správní orgán I. stupně provedl dne 23. 6. 2009 kontrolu, při níž bylo zjištěno, že se žalobce dopustil správních deliktů v souladu s ust. § 140 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti a správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) téhož zákona, kterého se žalobce dopustil v prvním případě tím, že neoznámil Úřadu práce Brno – město jako místně příslušnému úřadu práce volné pracovní místo na pozici poradce v oboru nemovitostí uveřejněné na internetových stránkách dne 26. 6. 2009 a dále, že umožnil výkon nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona, neboť paní Sedláková pro účastníka řízení podepisovala výdajové pokladní doklady, uzavírala jménem účastníka pracovněprávní vztahy (dohody o provedení práce), jednala s klienty a uvedenou práci nevykonávala na základě pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy. Za toto jednání mu byla vyměřena pokuta v souladu s ust. § 104 odst. 4 písm. c) a e) zákona o zaměstnanosti ve výši 25.000 Kč.

Ve věci bylo zahájeno správní řízení z moci úřední a nařízeno ústní jednání, když žalobce byl ve smyslu § 17 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole v platném znění poučen o obsahu protokolu o provedené kontrole o výsledku kontroly ze dne 17. 3. 2009. Také byla podle ust. § 134 zákona o kontrole uložena povinnost žalobci k odstranění zjištěných nedostatků a podání písemné zprávy o přijatých opatřeních k rukám kontrolního orgánu. Žalobce k výsledkům kontroly vznesl námitky, nesouhlasil s posouzením jeho jednání jako správních deliktů podle zákona o zaměstnanosti. K paní S. uvedl, že v žádném případě nevykonávala pro žalobce závislou práci, pouze jednala v rozsahu plné moci. Nevykonávala žádnou činnost ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, neodváděla výlučně osobní výkon práce zaměstnance pro zaměstnavatele podle pokynů zaměstnavatele ani jeho jménem, nevykonávala žádnou činnost pro firmu za mzdu, plat nebo odměnu za práci. Nevykonávala žádnou činnost v pracovní době nebo jinak stanovené nebo dohodnuté době, nezdržovala se na pracovišti zaměstnavatele, popř. na jiném dohodnutém místě na náklady zaměstnavatele a na jeho odpovědnost. Tím nebyla naplněna litera zákona definující práci, tudíž žalobce neumožňoval paní Sedlákové ani nikomu jinému nelegální práci. Také žalobce uvedl, že nabízel pozici realitního makléře pouze jako práci na živnostenský list, na základě mandátní smlouvy, žádná pracovní místa na HPP, DPČ, DPP ani v jiné firmě nenabízel. Z toho důvodu žalobce neporušil žádné právní předpisy o zaměstnanosti.

Tyto námitky správní orgán posoudil v rámci správního řízení. Vzhledem k tomu, že po zahájení správního řízení a nařízení ústního jednání se žalobce tohoto jednání nezúčastnil, vydal správní orgán I. stupně dne 21. 9. 2009 výše popsané rozhodnutí, kde jednání žalobce posoudil jako spáchání správních deliktů ve smyslu § 140 odst. 2 písm. d) a odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a udělil za toto jednání odpovídající pokutu.

Podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti účinné ke dni vydání napadeného rozhodnutí právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce. Za toto jednání se podle odst. 4 výše citovaného ustanovení uloží pokuta podle odst. 4 písm. e), kde je nejvyšší hranice ohraničena částkou 5.000 000 Kč. Za správní delikt podle § 140 odst. 2 písm. d) právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako zaměstnavatel nesplní oznamovací povinnost podle tohoto zákona nebo nevede evidenci v tomto zákoně stanovenou a za tento správní delikt se uloží pokuta podle odst. 4 písm. c) citovaného zákona, jehož horní hranice činí 500 000 Kč.

Soud po zvážení a posouzení všech skutečností nacházejících se ve správním spise konstatoval, že kontrola byla provedená v souladu se zákonem, výsledky kontroly jsou popsány a tudíž i napadená rozhodnutí jsou zákonná, protože se opírají o platnou právní úpravu, na kterou odkázala a patřičným způsobem odůvodnila zjištěné skutečnosti v souladu se správním řádem. Soud v průběhu přezkumného řízení porušení ze strany správních orgánů tak, jak bylo namítáno v žalobě, neshledal.

Žalobce v žalobě namítal především to, že se ani jednoho ze správních deliktů nedopustil. Vytýkal oběma správním orgánům, že nebyl zjištěn skutečný stav věci a také vytýkal žalovanému, že odkázal při posuzování námitek žalobce na ust. § 82 odst. 4 správního řádu. Nesouhlasil s tím, že odvolací správní orgán na toto ustanovení odkázal. Krajský soud konstatuje, že v tomto případě žalobce pravdu nemá, neboť jak už judikoval NSS ve svém rozsudku ze dne 16. 6. 2010 6Ads 188/2009 – 69 žalobce měl možnost seznámit se před vydáním rozhodnutí v I. stupni se všemi podklady rozhodnutí a též mu bylo umožněno navrhnout doplnění podkladů o další doklady, čehož nevyužil. V tomto kontextu se nabízí připomenout povinnost zakotvenou v § 52 správního řádu, kdy účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Krajský soud v Brně v této souvislosti konstatuje, že byla dodržena procesní pravidla, především s ohledem na proces zjišťování skutkového stavu. Žalobci byl dán dostatečný prostor k navržení dosud neuplatněných důkazů a skutečností a byl též řádně poučen, což ze správního spisu i protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí vyplývá.

Zároveň soud odkazuje i na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy se žalovaný s námitkami vznesenými v odvolacím řízení přesto, že se odvolal na ust. § 82 odst. 4 správního řádu zabýval. Za správní delikt, kdy neplnil žalobce oznamovací povinnost podle zákona o zaměstnanosti tím, že do 10 kalendářních dnů neoznámil příslušnému úřadu práce volná pracovní místa a jejich charakteristiku a neprodleně nejpozději do 10 kalendářních dnů neoznámil obsazení těchto míst, vyplývá z § 35 zákona o zaměstnanosti účinného ke dni vydání napadeného rozhodnutí. V tomto případě pro zaměstnavatele vyplývá povinnost v této výše uvedené lhůtě učinit oznámení příslušnému úřadu práce. Soud souhlasí s charakteristikou žalovaného, že z příslušné nabídky volného místa na pozici poradce v oboru nemovitostí bez jediné zmínky o tom, že by se jednalo o práci na živnostenské oprávnění nebo na základě uzavření dohody mandátní smlouvou nevyplývalo, nebylo tam nic takového uvedeno, a k námitce žalobce, že tato nabídka pracovního uplatnění nebyla specifikována, v které době byla uveřejněna, reagoval žalovaný ve svém rozhodnutí, napadeným žalobou. Tím přesně stanovil datum, kdy bylo toto volné pracovní místo na pozici

poradce v oboru nemovitostí uveřejněné na internetových stránkách, tj. 26. 6. 2009, kdy to také žalovaný zjistil. Neobstojí proto námitky žalobce, že se tímto správním deliktem žalovaný podrobněji nezabýval, neboť jednání žalobce bylo jednoznačně zjištěno.

Opětovně neobstojí ani námitka ohledně správního deliktu umožnění výkonu nelegální práce pro paní Sedlákovou. Soud je také toho názoru, že plná moc uzavřená mezi odvolatelem a jmenovanou je simulovaným právním úkonem, neboť ve vztahu k třetím osobám paní S. vystupovala de-facto jako zaměstnanec žalobce, když plnila úkoly na základě pokynů žalobce jako zaměstnavatele, a to jeho jménem. Rovněž jednala na základě pokynů žalobce, mimo jiné uzavírala pracovní smlouvy a dohody o provedení práce a vyplácela zaměstnancům mzdy, což bylo prokázáno výdajovými pokladními doklady založenými ve spisové dokumentaci. Je zřejmé, že paní S. vyplácela zaměstnancům mzdu a k tomu ji musel žalobce vytvořit patřičné pracovní podmínky, listinné podklady, musel jí sdělit komu a v jaké výši má mzdu vyplátit apod. Je tedy jednoznačně prokázáno, že paní S. fakticky i osobně vykonávala práci pro žalobce dle jeho pokynů a jeho jménem a na odpovědnost žalobce, aniž by s ní tento uzavřel jakýkoliv pracovněprávní vztah. Dále žalovaný konstatuje, že je nepřípustné, aby byl řádný pracovněprávní vztah nahrazen plnou mocí a aby s tímto postupem žalobce jako zaměstnavatel se snažil obejít platné pracovní předpisy. Jednání paní S. odpovídá ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, dle něhož nelegální práci se rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovně právní vztah.

Vzhledem k tomu, že deliktní jednání žalobce soud považuje za prokázané a neshledal závady ani v procesním postupu žalovaného ani správního orgánu I. stupně, kdy oba správní orgány při stanovení sankce zohlednily i tu skutečnost, že dle kontrolního zjištění byla nelegální práce umožněna toliko jediné osobě, pokuta byla uložena při dolní hranici zákonné sazby a soud je toho názoru, že takto stanovená výše pokuty splní jak svou preventivní funkci, tedy že se žalobce vyvaruje obdobného jednání v budoucnu, tak svou funkci represivní, tedy funkci sankce za již spáchaný správní delikt. Soud výši pokuty uložené ve výroku tohoto rozhodnutí považuje s přihlédnutím k tomu, že ze strany účastníka se jedná o první, avšak závažné porušení platných právních předpisů za přiměřenou. Soud jenom nad rámec podotýká, že současná právní úprava neposkytuje takovouto benevolenci k uložení pokuty, neboť za umožnění např. nelegálního výkonu práce stanoví nejnižší sazbu ve výši 250 000 Kč.

Závěrem soud konstatuje, že neshledal pochybení ze strany správních orgánů, proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., neboť žalobce úspěšný nebyl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, rozhodl soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. října 2013

JUDr. Milada Haplová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová